

Vilkaar, som Understøttelsen byder. Naturligvis forstaar jeg meget vel, at man vil søge at værgе sig imod, at der bydes Arbejderne urimelige Vilkaar, Vilkaar, der vilde stille dem saaledes, at de havde vanskeligt ved at skaffe sig Føden, eventuelt stille dem ringere, end om de fik Arbejdsløshedsunderstøttelse. Men derfor har man ogsaa indsat disse Bestemmelser om Kommunalbestyrelserne og Indenrigsministeriets Arbejdsudvalg, der kan høres. Og hvad Arbejdsudvalget angaar, bliver dets Afgørelse jo bestemmende for, om den paagældende Arbejder skal gaa i Arbejde eller ej. Med det Kendskab, jeg har til Forholdene — og det er jo ude paa Landet, at disse Arbejder skal udføres, det er ikke i Byerne, man skal dræne og mergle —, tør jeg forsikre eventuelle ængstelige ærede Medlemmer om, at hverken Kommunalbestyrelserne eller Indenrigsministeriets Arbejdsudvalg vil træffe Afgørelser, der vil blive skæbnesvangre for Arbejderne. Jeg tror i det hele taget, at Kommunalbestyrelserne og Arbejdsudvalget ikke vil faa saa grumme meget at bestille efter denne Lov med den Form, som § 4 nu har. Dersom man derimod foretager Ændringer paa dette Punkt og sætter Lovforslaget i Forbindelse med Spørgsmaalet om overenskomstmaessige Aftaler, er man i Virkeligheden ikke længere paa helt neutral Grund med Hensyn til sine Afgørelser; i saa Fald vil den agitatoriske Side af Sagen gøre sig gældende. Hvad man først og fremmest maa tilstræbe ved dette Lovforslag — og det skulde jeg mene, man maatte tilstræbe fra alle Sider —, er at faa en neutral Ordning, hvorved man sikrer Arbejderne mod at blive misbrugt. Og jeg er tilbøjelig til at mene, at man ikke kan komme det nærmere end ved den Affattelse, § 4 nu har. Giver man Lovforslaget den Affattelse, som der har været saa megen Strid om i Folketinget, faar man i Virkeligheden ikke længere nogen neutral Afgørelse; saa er Sagen inddraget i Lønstridighederne mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, og det forekommer det mig at man bør undgaa.

Jeg tillader mig derfor paa min Gruppes Vegne at anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtig Fremme, ogsaa under Indtryk af, at det gælder om at faa handlet i denne Sag. Der er Mennesker, der vil have Arbejde udført, og der er arbejdsvillige Hænder nok. Forhaabentlig vil dette Lovforslag derfor hurtigt kunne passere gennem det høje Ting, saaledes at det kan

skabe Vilkaar for, at Folk kan komme i Arbejde.

Carl F. Madsen: De Tanker i Lovforslaget, som tager Sigte paa at forbedre Jorden og tillige bøde paa Arbejdsløsheden, er Tanker, som jeg helt og fuldt kan tiltræde. Disse Tanker er nedlagte i Lovforslagets første Paragraffer, 1, 2 og 3, som nærmere giver Udtryk derfor. Jeg skal ikke fordybe mig nærmere i selve Indholdet af disse tre Paragraffer. Derimod er § 4 i Lovforslaget af en saadan Beskaffenhed, at jeg under ingen Omstændigheder vil kunne give den min Tilslutning i den Form, hvori den her foreligger. Jeg læser nemlig Paragraffen saaledes, at det er det i vedkommende Amtsraadskreds nedsatte Amtsudvalg, der skal fastsætte eller godkende Lønvilkaarene for Arbejderne paa de Steder, hvor saadant Arbejde iværksættes. Forholdet er jo det, at Arbejderne efterhaanden baade paa Land og i By har faaet Medbestemmelsesret over de Vilkaar, hvorunder der skal arbejdes. Oprindeligt, for en Del Aar siden, var det ikke saaledes. Da var det Arbejdsherren, der alene vilde bestemme Lønnens Højde, baade for By- og Landarbejdernes Vedkommende. Men ved den Virksomhed, som Arbejderne har udfoldet for at komme dette System til Livs, er det efterhaanden lykkedes at komme til Forstaaelse. Der er truffet Aftaler om, hvorledes Lønnen skal være, og der er dertil knyttet forskellige Bestemmelser om, hvorledes Stridigheder om Løn skal afgøres. Ved nu at godkende et Forslag som det, der indeholdes her i § 4, vilde man vende tilbage til de Forhold, der var gældende for et halvt Hundrede Aar siden eller mere, og det kan man ikke forlange at vi skal gaa med til. Det blev af den højtærede Minister sagt — og det synes jeg tydede ligesom paa en Forstaaelse hos Ministeren —, at det var Meningen, at Arbejdet skulde udføres mest i Akkord og ellers i Dagløn. Han pegede ogsaa paa, at det var Meningen, at de Overenskomster, der var aftalt mellem Arbejdsgiverne og Landarbejderforbundet, skulde være de gældende. Derimod synes jeg ikke, at det ærede 4de Medlem for 6te Kreds (Hauch) havde samme Opfattelse. Men Ministeren henviste saa til, at det skulde i øvrigt være de paa Egnen gængse Priser, der skulde følges, og at man skulde søge at indrette det saaledes, at begge Parter kunde erklære sig tilfredse med Arbejdet. Alle disse Ting, som den højtærede Minister her er fremkommet med, bevirkede, at